

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 369/2019-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti AB REAL, s. r. o., Košice, Garbiarska 2, Košice, IČO 31698115, právne zastúpenej spoločnosťou JUDr. Ivana Semanová, advokátka spol. s r. o., Masarykova 21, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Ivana Semanová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 383/2016-458 z 9. januára 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 383/2016-492 z 30. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti AB REAL, s. r. o., Košice o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2018 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti AB REAL, s. r. o., Košice,

Garbiarska 2, Košice, IČO 31698115 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 383/2016-458 z 9. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 383/2016-492 z 30. januára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka doplnila ústavnú sťažnosť podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 30. januára 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 C 54/2013 z 24. júna 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým uložil povinnosť Slovenskej republike konajúcej prostredníctvom Národnej banky Slovenska (ďalej aj „žalovaná“ alebo „NBS“) zaplatiť obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice (ďalej aj „spoločnosť Rapid life“ alebo „žalobca“), náhradu škody vo výške 5 569 151,90 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím NBS.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie. Krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajský súd rozhodnutie odôvodnil takto: *„Vzhľadom na postúpenie pohľadávky, ktorá bola predmetom konania, a platnosť ktorého postúpenia žiadna zo strán nenamietala, stratil žalobca tzv. aktívnu vecnú legitímáciu v spore, resp. stratil i procesné právo tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Keďže ku zmene subjektu na strane žalobcu nedošlo, neostalo odvolaciemu súdu než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť (§ 88 CSP) a v súlade so zásadou, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§217 ods. I CSP), pre nedostatok tzv. aktívnej vecnej legitímácie v spore na strane existujúceho žalobcu, žalobu zamietnuť.“*

4. Z ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka uzavrela so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky 29. mája 2017 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávky“).

Zmluvou o postúpení pohľadávky žalobca ako postupca postúpil na sťažovateľku pohľadávku neprávoplatne priznanú rozsudkom okresného súdu proti žalovanej v celom rozsahu. Postúpenie pohľadávky sťažovateľka oznámila žalovanej 4. júla 2017.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: *„Dňa 15.06.2017 podala spoločnosť Rapid life na Krajskom súde v Bratislave návrh, aby do konania vedeného na Krajskom súde... namiesto nej ako pôvodného žalobcu vstúpil sťažovateľ ako nový nositeľ hmotných práv súvisiacich s predmetnou pohľadávkou, o ktorých sa má v predmetnom konaní rozhodovať.“*

Sťažovateľka ďalej uviedla, že v rovnaký deň doručila krajskému súdu svoj súhlas so vstupom do konania v procesnom postavení žalobcu.

Na základe výzvy krajského súdu z 19. júna 2017 spoločnosť Rapid life doručila krajskému súdu 27. júna 2017 overenú fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávky.

6. Rozhodnutím NBS č. NBS1-000-012-201, 100-000-044-845 zo 14. júna 2017 (ďalej len „rozhodnutie o zavedení nútenej správy“) bola nad spoločnosťou Rapid life zavedená nútená správa. Do funkcie núteného správcu bola ustanovená JUDr. Irena Sopková (ďalej len „nútená správkyňa“), ktorá krajskému súdu podaním z 28. júna 2017 oznámila, že prevzala pôsobnosť štatutárneho orgánu spoločnosti Rapid life. Rozhodnutie o zavedení nútenej správy nad spoločnosťou Rapid life sa podľa vyjadrenia NBS doručeného ústavnému súdu 30. októbra 2019 stalo vykonateľným 15. júna 2017.

7. Sťažovateľka tvrdí, že v priebehu mesiaca október 2017 sa opakovane pokúšala objednať na nahliadnutie do spisu v predmetnom konaní. Sťažovateľka uviedla, že *„... bolo zo strany pracovníka súdu opakovane odmietnuté objednať sa na nahliadnutie do predmetného spisu s odôvodnením, že do spisu môže nahliadať výlučne nútená správkyňa spoločnosti Rapid life. Z tohto dôvodu sa sťažovateľ podaním zo dňa 13.10.2017 obrátil na predsedu Krajského súdu v Bratislave so žiadosťou o udelenie povolenia na nahliadnutie do súdneho spisu.“*. Predseda krajského súdu doručil sťažovateľke povolenie na nahliadnutie do spisu 25. októbra 2017.

Sťažovateľka podaním z 23. novembra 2017 žiadala, aby krajský súd vyhovel návrhu na zmenu strany konania v zmysle § 80 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Sťažovateľka zároveň v uvedenom podaní poukázala na skutočnosť, že „... za Žalobcu (spoločnosť Rapid life) má možnosť konať osoba, ktorej záujmy sú v príkrom rozpore so záujmami Žalobcu, resp. osoba, ktorú do funkcie nútenej správkyne spoločnosti Rapid life vymenovala Národná banka Slovenska...“.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: „Dňa 08.01.2018 sa sťažovateľ objednal na nahliadnutie do spisu v predmetnej veci, pričom pracovníkom Krajského súdu v Bratislave mu bol stanovený termín nahliadnutia do spisu na 10.01.2018. Pri nahliadnutí do spisu sťažovateľ zistil, že Krajský súd v Bratislave vydal dňa 09.01.2018 Napadnuté rozhodnutie I, ktorým rozhodol o zastavení konania o návrhu na zmenu strany sporu na strane žalobcu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca, ktorý pôvodne zmenu strany sporu na strane žalobcu navrhol, vzal tento návrh späť, v dôsledku čoho odvolaciemu súdu neostalo než konanie o návrhu na zmenu strany sporu na jeho strane zastaviť (odvolávajúc sa na ustanovenia § 145 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 1 CSP). Pri nahliadnutí do spisu sťažovateľ zároveň zistil, že podaním zo dňa 08.12.2017, doručeným súdu dňa 15.12.2017, zobrala nútená správkyňa spoločnosti Rapid life v mene spoločnosti Rapid life návrh na zmenu žalobcu zo dňa 15.06.2017 späť a žiadala konanie zastaviť.“

Okresný súd Košice I uznesením sp. zn. 31 K 28/2017 z 23. januára 2018 rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti Rapid life. Uznesenie o vyhlásení konkurzu bolo v Obchodnom vestníku zverejnené 29. januára 2018.

9. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej základných práv najmä tým, že krajský súd bez relevantného dôvodu nerozhodol o podanom návrhu na zmenu na strane žalobcu takmer sedem mesiacov. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že krajský súd pochybil, pokiaľ vyhovel späťvzatiu návrhu na zmenu na strane žalobcu, ktorý podala nútená správkyňa, a konanie o tomto návrhu zastavil, čím sťažovateľku vyradil z možnosti domáhať sa súdnej ochrany svojich hmotných práv nadobudnutých zmluvou o postúpení pohľadávky.

V závere ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla: „V dôsledku nečinnosti Krajského súdu v Bratislave (keďže takmer sedem mesiacov nerozhodol o návrhu na zmenu na strane žalobcu) a jeho nesprávnej aplikácie ustanovení § 80, ods. 1 a 2 CSP a § 145 CSP v spojení s čl. 4 CSP, sa sťažovateľ bez zákonného dôvodu nestal stranou predmetného konania a bol úplne vyradený z možnosti domáhať sa súdnej ochrany...“

10. Sťažovateľka v doplnení svojej ústavnej sťažnosti zdôraznila, že podľa jej názoru je podaná ústavná sťažnosť spôsobilá na prijatie na konanie pred ústavným súdom a zároveň poukázala na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezhom: „I. Základné právo spoločnosti AB REAL, s.r.o... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.01.2018, č. k. 5Co/383/2016-492 a Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.01.2018, č. k. 5Co/383/2016-458, vydanými v právnej veci žalobcu Rapid life životná poisťovňa, a.s... v mene ktorého koná nútený správca JUDr. Irena Sopková... proti žalovanej Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Národnej banky Slovenska... o zaplatenie 5.569.151,90 EUR s príslušenstvom, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal, porušené boli.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.01.2018, č. k. 5Co/383/2016-492 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.01.2018, č. k. 5Co/383/2016-458, sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

III. Sťažovateľovi, AB REAL, s.r.o... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

20. Ústavný súd sa vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky v prvom rade zaoberal procesnou legitimáciou sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane vyslovuje, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06, I. ÚS 213/2016).

21. Z čl. 127 ods. 1 ústavy možno vyvodit', že sťažovateľka musí namietať porušenie svojich základných práv zároveň v spojitosti s konkrétnym konaním pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci, čo prichádza do úvahy iba za predpokladu, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už účastníkom tohto konania, teda

konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (m. m. II. ÚS 3/05, III. ÚS 464/2010, III. ÚS 281/2012, IV. ÚS 295/2013).

22. Vzhľadom na charakter napadnutého uznesenia krajského súdu (uznesenie o zastavení konania o návrhu na zmenu žalobcu) ústavný súd nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľky za podanú oprávnenou osobou.

23. Podľa § 80 CSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

24. Z citovaného ustanovenia teda vyplýva, že súd neprihliada na procesné nástupníctvo *ex offico*, ale len na návrh žalobcu (v tomto prípade spoločnosti Rapid life) a že návrh na zmenu na strane žalobcu je oprávnený podať výlučne sám žalobca, ktorý je účastníkom tohto konania. Sťažovateľka podľa právnej úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku nebola aktívne vecne legitimovaná na podanie návrhu na zmenu na strane žalobcu, a teda nebola účastníčkou tohto konania na krajskom súde. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka v napadnutom súdnom konaní v relevantnom čase nemala postavenie účastníka konania, teda v tomto období nedisponovala žiadnymi procesnými právami, ktoré by jej vyplývali z Civilného sporového poriadku, a teda z ústavného hľadiska ani právami podľa ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k porušeniu jej základných práv (m. m. II. ÚS 205/04, I. ÚS 186/2013, IV. ÚS 150/2014).

V napadnutom uznesení okresný súd uviedol, že „... *podaním zo dňa 8.12.2017 doručeným odvolaciemu súdu dňa 15.12.2017 vzal nútený správca poisťovne podaný návrh na zmenu strany sporu na strane žalobcu späť a žiadal, aby súd konanie o návrhu na zmenu žalobcu zastavil...*

Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca, ktorý pôvodne zmenu strany sporu na strane žalobcu navrhol, vzal tento návrh späť, odvolaciemu súdu neostalo než konanie o návrhu

žalobcu na zmenu strany sporu na jeho strane zastaviť (§ 145 ods. 1 v spojení s Čl. 4 ods. 1 CSP).“.

25. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľky dodržané.

Aplikáciu § 80 CSP v nadväznosti na aplikáciu § 145 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 1 CSP realizovanú krajským súdom nie je možné hodnotiť ako reštriktívnu, keď všeobecný súd akceptoval ako skutočnosť odôvodňujúcu zastavenie konania o zmene strany sporu na strane žalobcu späťvzatie návrhu samotným žalobcom.

Z právnej úpravy rozhodovania o zmene subjektu nevyplýva automatické procesné nástupníctvo, i keď toto je nárokovateľné. Rozhodnutie o zmene subjektu predpokladá kumulatívne splnenie niekoľkých skutočností – zmenu navrhne oprávnený subjekt, súhlas toho, kto má nastúpiť, dôkaz o existencii skutočnosti, ktorá zakladá zmenu subjektu. V prípade sťažovateľky však nebola splnená podmienka návrhu na zmenu subjektu, resp. táto podmienka pred samotným rozhodnutím krajského súdu odpadla v dôsledku späťvzatia.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že „návrh na zmenu subjektu civilného sporového konania nie je možné vziať späť“, a odvoláva sa na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 423/2011 zo 4. októbra 2011, je potrebné uviesť, že ústavný súd sa v danom prípade zaoberal späťvzatím návrhu na zastavenie exekúcie a všeobecné súdy a nadväzne aj ústavný súd sa pohybovali v diametrálne odlišných skutkových intenciách. V prípade, na ktorý sa sťažovateľka odvoláva, bolo potrebné riešiť otázku nezhody vôle a prejavu vôle oprávneného v exekučnom konaní. V okolnostiach prejednávaného prípadu však o nezhodu vôle a prejavu nejde.

26. V zmysle už uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že v konaní o návrhu na zmenu na strane žalobcu nemohli byť žiadnym spôsobom porušené označené práva sťažovateľky.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

27. Aj v tejto časti je potrebné považovať ústavnú sťažnosť za podanú zjavne neoprávnenou osobou.

Otázky týkajúce sa strán sporu, resp. aktívnej legitímácie dostatočne rieši Civilný sporový poriadok tak, ako na to poukázal aj krajský súd v napadnutom rozsudku. Postup krajského súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené závery ani v tejto časti ústavný súd nepovažuje ústavnú sťažnosť sťažovateľky za podanú oprávnenou osobou.

28. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: *„Vzhľadom na postúpenie pohľadávky, ktorá bola predmetom konania, a platnosť ktorého postúpenia žiadna zo strán nenamietala, stratil žalobca tzv. aktívnu vecnú legitímáciu v spore, resp. stratil i procesné právo tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Keďže ku zmene subjektu na strane žalobcu nedošlo, neostalo odvolaciemu súdu než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť (§ 388 CSP) a v súlade so zásadou, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§217 ods. 1 CSP), pre nedostatok tzv. aktívnej vecnej legitímácie v spore na strane existujúceho žalobcu, žalobu zamietnuť.“*

29. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť ústavnému súdu aj proti napadnutému rozsudku krajského súdu, v tejto časti by sa ústavný súd mohol jej ústavnou sťažnosťou zaoberať iba v prípade, ak by dospel k záveru, že ňou označené práva boli porušené napadnutým uznesením krajského súdu o zastavení konania o návrhu na zmenu žalobcu. Pokiaľ zastavením konania o návrhu na zmenu žalobcu nedošlo k porušeniu sťažovateľkiných práv, nemožno posudzovať na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky, či došlo k porušeniu jej práv napadnutým rozsudkom (zamietajúcim žalobu) v konaní o náhradu škody, ak ako strana sporu v tomto konaní nevystupovala.

30. Podľa § 147 ods. 4 zákona č. 39/2015 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poisťovníctve“) sa

začatie konania o nútenej správe neoznamuje a doručením tohto rozhodnutia poisťovni nastávajú účinky nútenej správy proti účastníkovi konania aj proti iným osobám.

Podľa § 149 ods. 1 zákona o poisťovníctve zavedením nútenej správy sa pozastavuje výkon funkcie všetkých orgánov poisťovne alebo zaistovne a vedúcich zamestnancov poisťovne alebo zaistovne a pôsobnosť predstavenstva a dozornej rady prechádza na núteného správcu. Z príloh ústavnej sťažnosti, konkrétne z návrhu na zmenu žalobcu vyplýva, že tento návrh bol spoločnosťou Rapid life na krajskom súde podaný osobne 15. júna 2017 o 13.50 h, teda v čase, keď za spoločnosť Rapid life mala oprávnenie konať iba nútená správkyňa.

31. Berúc do úvahy už uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu